

47. Μύθος κλέπτου παιδίου

- Ένα παιδί που σπούδαζεν έκλεψε πινακίδα
και με χαράν στο σπίτι του επήγαινε κι επήδα.
Την μάνα του την έδειξε και κείνη το εχάρη,
ουδέ το καταρίστηκεν, ουδ' είχε το προπάρει.
- 5 Τόσον εις το χειρότερον κλέπτης εκαταστάθη
και τόσον τα κατάμαθε τα της κλεψίας πάθη,
ότι και εις την αγοράν επιάστη παρρησία·
και τότε εθυμήθηκε μητρός την αγνωσία.
- Όταν λοιπόν επήγαιναν διά να τον κρεμάσουν
10 και διά έναν άτυχον να παν να τον χαλάσουν,
τους στρατιώτας είπεν τους λίγον να τον βαστάζουν
και την μητέρα του εκεί να πάσι να την κράζουν.
Είπε τους: «Λόγον μυστικόν έχω να πω, ν' αφήσω,
κρυφά στ' αφτί την μάνα μου, λόγον να την λαλήσω.»
- 15 Η μάνα του τότε έδραμε τον λόγον να ακούσει,
και όλοι τότε στέκουντον να δουν τι θέλουν πούσι.
Εκείνος με τα δόντια τ' αφτί της έδραξέ το
και σαν σκυλί το άρπαξε, πάραυτα έκοπέ το.
Όσοι τον είδανε λοιπόν εκατηγόρησάν τον
20 το πως και τότε ασέβησεν, όλοι τους ύβρισάν τον.
Εκείνος αποκρίθηκε, λέγει: «Δεν με λυπάσθε;
Αυτή 'ταν που με χάλασεν και σεις με καταράσθε;
Όταν εγώ πρώτα αρχής επήγα κι έδωκά την
την πινακίδα που 'κλεψα και επαρήγγειλά την
25 να μην το πει ποτέ τινός, έπρεπεν να με βρίσει·
αυτή λοιπόν ηθέλησε τοιούτον να με ποίσει.»

Επιμύθιον

Ο μύθος λέγ' : η παίδευσις η πρώτη 'ναι π' αξίζει.
καθώς το είπ' ο Αίσωπος κι εις το χαρτί τ' ορίζει.

Γιώργος Μ. Παράσογλου (επιμ.), *Ανδρόνικος Νούκιος, Γεώργιος Αιτωλός, Αισώπου μύθοι. Οι πρώτες νεοελληνικές μεταφράσεις* [Νέα Ελληνική Βιβλιοθήκη, ΣΠ 58], Εστία, Αθήνα 1993.